

VISIBLE

NC-2

Em dic Arnau i es podria dir que estic en l'edat d'or de tot adolescent. Els famosos setze anys que tot adult amb certa experiència desitja tornar a viure, pensant que així la seva vida millorarà d'alguna manera.

Doncs sí, aquesta és actualment la meva situació. Tot i això, molt cops m'aturo a pensar i arribo a la conclusió que m'agradaria haver-los pogut regalar. Suposo que algú més hauria sabut treure'ls més profit vivint la vida més intensament que jo. O potser el que també podria haver fet és canviar la meva vida per la d'un altre. Sí, aquest seria el mètode més efectiu per tal de canviar-ho tot.

Avui és un dia especial. El sol es projecta en un cel blau sense indicis de cap núvol i una tímida brisa d'aire fred travessa tot el meu cos indicant que l'estiu ha acabat. Ja fa mesos que les classes han començat però fins a dia d'avui no m'havia aturat a pensar ni a fixar-me en el meu entorn. Ens passem la vida atabalats, absorbits per una rutina que funciona a partir de les agulles del rellotge. És per això que molts cops no ens adonem del que passa en la nostra vida, i el nostre esperit frenètic i individualista ens manté tancats en la nostra pròpia bombolla de vidre transparent.

Per primer cop en la meva vida sóc el noi més popular de l'institut. Estic espantat i alhora sorprès de l'actitud que han adoptat els meus companys de classe vers la meva persona. M'he convertit en el protagonista de tot el món cibernètic. La xarxa es troba saturada de publicacions fotogràfiques, acompanyades per opinions sobre la meva persona perfectament elaborades que aconsegueixen influir en les imatges, causant un sentiment de tendresa i estimació vers el meu ser. El problema és que la majoria d'aquestes publicacions són penjades per usuaris que es mantenen en l'anonimat per a mi.

El meu fòrum de facebook també està ple de comentaris. I des d'aquest matí l'índex de m'agrada per minut accedeix a una velocitat impressionant.

També surto a la web del meu institut. Molts professors m'han fet una ressenya. I per concloure el meu dia en l'àmbit publicitari cal dir que també surto en la primera pàgina del diari local del meu poble.

Els meus ulls marrons avui estan humits. No puc evitar dirigir la meva mirada cap a casa meva encara que no em vingui de gust.

1/4 1

Avui matí, el meu cor no atura d'accelerar-se sobretot en veure a la meva família. Ells també han penjat una foto meva al menjador i el meu germà petit porta la meva camiseta de futbol, una camiseta vermella que porta el nombre set i el meu nom amb lletres grans i d'un groc mig desgastat.

M'hauria agradat haver tingut l'oportunitat de suar-la i embrutar-la més cops. Però per desgràcia eren pocs els meus moments de glòria en aquell equip. Normalment sortia a jugar en els partits quan qualche jugador patia una lesió i aquestes ocasions tan sols es donaven de tant en tant com si es tractés d'un miracle. He de confesar que molts cops desitjava que qualche membre del meu equip es trenqués un braç o es torcés un turmell, tot i que després em pesava massa la consciència.

Avui sóc un noi visible als ulls de les persones del meu entorn. La Marta per fi m'ha enviat un missatge privat. Em diu que sempre m'ha admirat per la meva gran capacitat que tinc d'escriure. Que molts cops ha intentat apropar-se a mi, però que la meva timidesa l'aturava. Però avui, precisament avui, es vol dirigir a mi per dir-me que sempre m'ha estimat. Em diu que per demostrar-me els seus sentiments a partir d'ara tots els divendres capvespre m'escriurà un correu electrònic per contar-me com ha anat la setmana i recordar-me la gran admiració que sent per mi. En llegir les seves paraules he quedat molt sorprès mai una noia hauria gosat a dirigir-se a mi d'aquesta manera. Com a molt alguna m'escrivia per demanar-me els apunts de classe, però això era tot.

Em dispo a entrar a la classe. No tinc ganes de mirar en Joan i en Francesc. Són dos nois que m'han fet patir molt. Mai oblidaré el dia que van llançar la meva motxilla al contenidor de les deixalles o quan em van deixar tancat al vestuari de l'escola sense roba amb el pany de la porta tancat. No desitjo a ningú passar per aquella espantosa humiliació. Vaig estar més de dues hores tancat al vestuari, fins que no em van trobar. Em trobava amb el cos completament nu en ple mes de febrer i amb les llàgrimes de desesperació que brollaven pel meu rostre que reflectia una expressió de terror. Després d'aquelles dues eternes hores, la professora Martina per fi em va trobar. Em va embolicar amb el seu suau abric negre com un nen petit i em va portar a casa.

No sé per què, però al final acabo mirant aquells dos nens. Es troben asseguts a la cadira dins l'aula de llengua, on tots els companys es troben callats. És estrany venint d'una classe plena d'adolescents amb

les hormones revolucionades l'únic incentiu dels quals en la vida en aquests moments és cridar l'atenció.

Tracto d'apropar la meua mirada a la taula del Joan. Em crida l'atenció la seriositat de la seva cara i la concentració que dedica al seu paper. El Joan no és un noi gaire aplicat i normalment no atén molt a les feines que feim a l'escola.

M'agradaria saber què està escrivint. És per això que em poso les ulleres que porto sempre per estudiar. Sense soc incapaç de veure absolutament res. I llavors, espero el típic comentari dels quatre ulls que he sentit tants cops en la meua vida. Però avui no es sent res. Decideixo centrar-me en el misteriós missatge que està escrivint el Joan i de sobte me n'adono que el text parla sobre la meua persona i: "Sempre amb tu, Arnau".

Decideixo desviar la mirada i tombar el meu cap a la dreta on es troba la taula del Francesc. Cada vegada em sorprèn més aquest noi amb l'habilitat que té per mirar el mòbil dins l'aula sense ser vist. L'observo mentres està compartint una història al seu instagram que posa "Bon viatge, Arnau".

Avui és divendres, el meu dia preferit. És el dia que puc creuar dues paraules amb el meu amic Pau amb qui cada divendres intercanvio l'entrepà de l'esmorzar.

Estic una mica grassonet i la meua mare s'ha ficat dins el cap que m'he d'aprimar. És per això que cada dia em posa un entrepà vegetal amb pa integral que no m'agrada gens. Sincerament mai entendré aquest concepte de menjar sa que sembla que s'ha posat de moda entre la població i sobretot que interessa tant a la meua mare, qui m'insisteix reiteradament com si es tractés d'un disc retxat que he de menjar'm-ho si no vull arribar a tenir problemes de salut. No entenc aquesta preocupació, si jo considero que estic bé.

Durant tota la setmana m'empasso esmorzar sense respirar. Però els divendres a les onze és el meu moment de festa major. Vora la porta del pati ben puntual, sempre m'espera en Jordi. Creuem una curta salutació em dona un petit cop a l'esquena i em demana: «Què em portes avui "Gordi"?» i ens canviem els entrepans. La seva mare cada divendres n'hi posa un de tonyina però a ell no li agrada gens, motiu pel qual ell té aquests pacte amb mi. Una volta té el seu entrepà marxa ràpidament amb la seva colla, però jo ja ho considero un gran acte d'amistat.

Em molesta una mica que m'anomeni "Gordi". El nom d'Arnau és bonic, però ja estic tan acostumat que probablement si un dia em crida algú de l'escola pel meu nom potser ni me n'adono que volen parlar amb mi.

En aquest moment exacte són les onze en punt i em dispenso a anar a veure al meu amic perquè tinc ganes de sentir novament l'olor penetrant de la tonyina. El Jordi, avui està molt enfadat. Dóna cops de peu a la paperera del pati de l'escola i llença el seu entrepà a dintre. Probablement està molestat perquè avui no tindrà esmorzar, però jo em sento responsable per no estar amb ell en aquest moment.

Immediatament m'apropo a ell. Tracto de parlar-li, però no em pot sentir. Crido i no em surt la veu. Ploro però no em veuen. Em sento impotent, culpable i responsable de tot el que va passar.

Tinc ganes de baixar i abraçar-los a tots, però el meu cos no respon al meu cap. Sento una veu que amb ànsies i desesperació em crida: "Arnau, perquè no vas obrir els ulls quan era el moment?"

Em trobava tan esgotat, tan sol i tan atordit que no vaig veure més llum en el meu camí. No vaig veure cap altra solució.

M'agradaria poder tornar enrere i canviar aquell acte tan precipitat que vaig prendre, però havia de sortir d'aquella desesperació que em turmentava diàriament. Volia ser visible, però era totalment invisible i per molt que m'esforcés no aconseguia socialitzar-me com els altres nens.

Quan em vaig precipitar per la finestra em vaig sentir lliure, com un heroi de ciència ficció disposat a alçar el vol. Però avui que ja sóc dalt, al cel, em sento més presoner que mai. Tinc ganes de baixar, no puc i tinc clar que em passaré la resta de la meua vida veient com la gent pateix per mi. Jo no volia això, i tant que no.

A la meua tomba hi ha una carta manuscrita que la signa la meua mare, hi diu:

Les coses amb el temps tornen més fàcils. La manera de pensar de les persones canvia i hauries d'estar viu per poder-ho veure.

T'estimo mare i vull que sàpigues que només m'han fet falta unes hores per tenir-ho clar.

"L'essencial és invisible als ulls." Antoine de Saint-Exupéry.